

892.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 26 listopada 1925 r.

w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób, dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźstwie w Rosji.

Art. 1. Ustawa niniejsza dotyczy następujących osób, poszkodowanych skutkiem nieszczęśliwych wypadków przy pracy przed dniem 1 lipca 1924 r.:

- a) osób, uprawnionych do pobierania rent z powodu nieszczęśliwych wypadków w b. dzielnicy rosyjskiej;
- b) osób, poszkodowanych w czasie wojny przez nieszczęśliwe wypadki w znajdujących się pod zarządem władz okupacyjnych przedsiębiorstwach, objętych przepisami prawnymi o odszkodowaniu lub ubezpieczeniu z tytułu wypadków, obowiązującymi w b. dzielnicy rosyjskiej, o ile osoby te uzyskają prawo do renty w myśl rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, przewidzianego w ustępie 4 art. 2 niniejszej ustawy;
- c) uchodźców, jeńców, zakładników i internowanych, posiadających obywatelstwo polskie, zatrudnionych w przedsiębiorstwach ewakuowanych, którzy z powodu wypadków przy pracy w tych zakładach uzyskają prawo do renty w myśl rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, przewidzianego w ustępie 4 art. 2 niniejszej ustawy.

Art. 2. Osobom, wymienionym w art. 1, będącym wypłacone dodatki wyrównawcze za czas od 1 stycznia 1919 r., względnie od późniejszego terminu zdarzenia się wypadku, do 30 czerwca 1924 r., o ile w międzyczasie pobierali renty w zdeprecjonowanej walucie, lub też wcale ich nie pobierali.

O ile z ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowym ubezpieczeniu od wypadków na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białoostockiego, wolińskiego, poleskiego i nowogrodzkiego oraz ziemi wileńskiej (Dz. U. R. P. № 16 poz. 148) wynika obowiązek zakładu ubezpieczenia od wypadków wypłacenia zaległych rat rentowych za czas do 30 czerwca 1924 r., obowiązek ten będzie uważany za umorzony względem osób, które otrzymają dodatek wyrównawczy, przewidziany w ust. 1.

Postanowienia ustawy, cytowanej w ust. 2 niniejszego artykułu, dotyczące obowiązku wypłaty rent bieżących przez zakład ubezpieczenia od wypadków, stosowane będą również do osób, wymienionych w art. 1 p. b) i c) niniejszej ustawy, względnie pozostałych po ich śmierci rodzin, z tem, że renty wypłacane będą, jako zaliczki na rachunek

pretensyj ich do państw, względnie instytucyj zagranicznych.

Sposób stwierdzania prawa do renty oraz określenia wymiaru renty, która ma być wypłacona przez zakład osobom, wymienionym w punktach b) i c) art. 1, i służyć do wymiaru dodatku wyrównawczego dla tych osób, określi zgodnie z obowiązującymi w dniu zajścia wypadku przy pracy przepisami prawa rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, które też ustali terminy wypłaty dodatku wyrównawczego wszystkim uprawnionym.

W odniesieniu do pracowników kolejowych, podpadających pod punkt b) art. 1, mają zastosowanie przepisy ustawy rosyjskiej o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki na kolejach z roku 1912.

Sposób stosowania powyżej cytowanej ustawy określi Minister Kolei w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Dla ustalenia wysokości dodatku wyrównawczego przelicza się na złote kwoty rent, należnych podług skali, zamieszczonej w § 10, względnie § 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przeliczeniu na nową walutę i ustaleniu wartości zobowiązań, wynikających z przepisów o ubezpieczeniu i odszkodowaniu z tytułu wypadków przy pracy (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1029), a kwoty, otrzymane na rachunek tych rent podług skali, zamieszczonej w § 12 powyższego rozporządzenia z dn. 27 grudnia 1924 r., przyczem do przeliczenia renty miarodajny jest termin nieszczęśliwego wypadku, a do przeliczenia kwot, otrzymanych na rachunek rent, termin otrzymania ich.

Jako rentę należną uważa się rentę, obliczoną na podstawie zarobku, osiągniętego przez poszkodowanego w ciągu ostatniego roku, albo ostatniego miesiąca przed zdarzeniem się wypadku. O ile renta obliczona została na innej podstawie, może przed przeliczeniem jej na złote nastąpić ponowne ustalenie renty we wskazany sposób.

Dodatek wyrównawczy równa się różnicy między iloczynem z renty, tak przeliczonej, i ilości rat rentowych należnych w okresie, wyznaczonym w art. 2, a sumą wszystkich kwot, otrzymanych na rachunek renty, odpowiednio przeliczonych.

Art. 4. Dodatek wyrównawczy wypłacony będzie niezależnie od tego, czy renta należy się bezpośrednio od pracodawcy, czy też od towarzystwa ubezpieczeń, w którym pracodawca ubezpieczył robotników i pracowników swoich na warunkach, zwalniających go w myśl obowiązujących przepisów prawnych od ciężącego na nim obowiązku odszkodowania.

Art. 5. Prawo do otrzymania w myśl ustawy niniejszej dodatku wyrównawczego nie dotyczy tych osób poszkodowanych, którym wypłacona została na podstawie obowiązujących przepisów kwota jednorazowa, zwalniająca od dalszego obowiązku wypłaty rent (renta skapitalizowana), chyba że w aktach ugody, lub innych dokumentach zastrzeżona została rewizja.

Dodatek wyrównawczy należy się w tym ostatnim wypadku, jeśli kwota jednorazowa wypłacona

została po 31 grudnia 1919 r. i wówczas równa się różnicy między kwotą wynikającą z kapitalizacji, jeśli za podstawę kapitalizacji przyjmie się rentę, przeliczoną według tabeli, zamieszczonej w § 10, względnie 12 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1924 roku (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1029), a kwotą otrzymaną, przeliczoną przy zastosowaniu tabeli, zamieszczonej w § 12 tegoż rozporządzenia.

Art. 6. Ustalenia oraz wypłaty dodatku wyrównawczego dokona zakład ubezpieczenia od wypadków, określony w ustawie z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 148) dla wszystkich uprawnionych z wyjątkiem osób, które doznały wypadku, będąc zatrudnione na kolejach i kolejkach żelaznych. Tym osobom zarządy przedsiębiorstw dokonają tej wypłaty z własnych funduszków i we własnym zakresie działania w myśl przepisów niniejszej ustawy, przyczem zarząd polskich kolei państwowych potrąci od sumy obliczonego w myśl art. 3 dodatku wyrównawczego także sumę, wypłaconą na podstawie § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 4, poz. 35).

Art. 7. Pokrycie wynikłych dla zakładu z wypłaty dodatku wyrównawczego wydatków uzyskane będzie w drodze nałożenia specjalnych dodatków do opłat ubezpieczeniowych, pobieranych przez zakład ubezpieczenia od właścicieli przedsiębiorstw, podległych obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków na mocy ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 148), a znajdujących się na terenie m. st. Warszawy i na ziemiach województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz ziemi wileńskiej.

Do repartycji, przewidzianej w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, w równej mierze pociągnięte będą zakłady przemysłowe, których właścicielami jest Skarb Państwa lub związki samorządowe.

Sposób i zasady rozłożenia dodatków do opłat na przedsiębiorstwa ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, przyczem dodatki mają być rozłożone na 5 lat.

Zakład ubezpieczenia od wypadków uprawniony będzie do pobrania zgóry zaliczki na wyżej wymienione dodatki do opłat ubezpieczeniowych w wysokości, którą określi Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

W stosunku do osób, objętych niniejszą ustawą, tak pracodawcy, jak prywatne towarzystwa ubezpieczeń będą zwolnione od wszelkich bezpośrednich zobowiązań z tytułu odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki za czas, określony w ust. 1 art. 2.

Art. 8. Do sporów z tytułu niniejszej ustawy będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 148), względnie ustaw, rozciągniętych przez tę ustawę, o toku instancji w sporach o opłaty i świadczenia.

Przy rozstrzygnięciu sporów o odszkodowania pracowników kolei i kolejek żelaznych mają zasto-

sowanie przepisy ustawy rosyjskiej o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki na kolejach z r. 1912.

Art. 9. Termin zgłaszania pretensyj określa się na przeciąg czasu 2 lat od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, a w odniesieniu do pracowników kolei — Ministrowi Kolei w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z chwilą wejścia jej w życie tracą moc obowiązującą przepisy, sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *B. Ziemięcki*

Minister Kolei: *Chądzyński*

Minister Przemysłu i Handlu: *Osiecki*
